Nebe

Leoš Mareš

Pohasínaj světla, rozpouští se nebe,
vždycky jsem si myslel, že vidím tebe.
Celý město usíná a proudy lidí slábnou,
všichni svojí kárku životem si táhnou.

Requiem mi hrajou,
podle mne se s tim, že na ty nástroje uměj hrát až moc vytahujo
u.
Už dávno před šestou na sebe kombinézy soukaj,
mašiny a sovy tam za lesem houkaj.
Na svoje bolístky si lidi rádi foukaj.
Z pod peřiny, moje lásko, ti jen kolena koukaj.

Troubíš na poplach, konečně teče voda, můžeš se opláchnout,
k sobě deku přitáhnout.
Nad šedivej průměr svoje ego vytáhnout.
Tulit se, skulit se, bulit se nevyplácí
Přitom se spousta tekutin z těla ztrácí.
Pohasínaj světla, rozpouští se nebe.
Já už tady nejsem, mě už hlína zebe.

Pohasínaj světla, rozpouští se nebe,
vždycky jsem si myslel, že vidim tebe.
Včera přišel bůh, je to velkej dobrodruh.
Všechno totiž slyšel, má vážně boží sluch.

Ptal se mě na cestu, bude zlatým hřebem.
Směr je dávno danej, Ústí nad NEBEM.
Tak jedem, deník si vedem,
když tě bolí srdce, nechlaď si to ledem.

Ledová duše ti totiž nepomůže.
Může, sice dostat tě do kůže,
může,
ale nepatří do nových objevů, že
trpělivost přináší růže.

A tu já jsem neměl, tu trpělivost svatou.
Místo za tebou, já jdu teď za zubatou.
Pohasínaj světla, rozpouští se nebe,
dneska já už vím, že viděl jsem jen sebe.

Tištěno z pisnicky-akordy.cz

Sponzor: www.srovnavac.cz - vyberte si pojištění online!